

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku J.W.
przy uczestnictwie Miastu W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przysądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi możliwość wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestnik postępowania zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 13 grudnia 2016 r. naruszenie art. 172 § 1 w związku z art. 336 i 708 k.c., naruszenie art. 339 w związku z art. 6 k.c. oraz naruszenie art. 328 § 2 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik postępowania uzasadnił:

1) potrzebą wykładni art. 172 § 1 w związku z art. 336, 339 i art. 6 k.c. w zakresie dotyczącym sposobu wykazania przekształcenia posiadania zależnego w posiadanie samoistne.

2) oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej wskutek sporządzenia przez Sąd Okręgowy uzasadnienia zaskarżonego postanowienia z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c. w stopniu uniemożliwiającym kontrolę kasacyjną tego postanowienia,

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Choć skarżący wskazał na potrzebę wykładni wymienionych przepisów prawnych pod określonym kątem, twierdząc że wywołują one w tym zakresie poważne wątpliwości, to potrzeba taka w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w sprawie nie występuje (zob. co do pojęcia potrzeby wykładni w rozumieniu tego przepisu postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09). Jeżeli dochodzi do przekształcenia posiadania zależnego w samoistne, posiadacz nie może powołać się na domniemanie ustanowione w art. 339 k.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 r. I CSK 54/08, z dnia 4 kwietnia 2012 r. I CSK 360/11, z dnia 19 marca 2015 r. IV CSK 360/14, z dnia 16 października 2015 r. I CSK 885/14). Obarcza go dowód takiej zmiany i dowód wykonywania następnie posiadania samoistnego. W sprawie Sąd

Okręgowy nie powołał się na domniemanie samoistności posiadania wynikające z art. 339 k.c. a jedynie wskazał, że wobec wykazania przez wnioskodawczynię samoistnego posiadania ciężar dowodu okoliczności przeciwnych spoczywał na uczestniku postępowania.

Nie ma także podstaw do uznania skargi kasacyjnej uczestnika postępowania za oczywiście uzasadnioną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. co do pojęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w świetle tego przepisu np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001). Naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może stanowić podstawę kasacyjną, gdy wady uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia są tak poważne, że uniemożliwiają przeprowadzenie jego kontroli kasacyjnej. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest jednak dotknięte taką wadą. Odpowiednie stosowanie przez sąd drugiej instancji art. 328 § 2 k.p.c. oznacza, że uzasadnienie orzeczenia tego sądu nie musi zawierać wszystkich elementów, które powinno zawierać uzasadnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji. Jeżeli sąd drugiej instancji podziela ocenę dowodów sądu pierwszej instancji, wystarcza, że zaznaczy, iż traktuje ustalenia tego sądu za własne ustalenia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestnika postępowania do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7, § 5 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.).